

stavbě, činilo stavbu nemožnou. Vždyť zákon stanově určité pořadí, v němž pozemky jest vyvlastňovati, již sám právo volby polohy stavebníku nepřiznává a projekt konkrétní nutno přizpůsobiti tvaru místa stavebního, nikoli naopak. Vyšší pak náklady činí stavbu snad méně výhodnou, nikoli však nemožnou. Větší výhoda stavebníkova nesmí býti však vyvažována újmou osoby třetí, do jejíž vlastnické sféry se zasahá.

V případě sporném však takovouto nezpůsobilost obou pozemků st-lem nabídnutých provedené šetření neprokázalo ani naříkané rozhodnutí samo nezjistilo, ježto všechny námitky, které proti těmto pozemkům* uvádí, dokazují nejvýše jen pouhou větší výhodnost požadovaného pozemku.

Spočívá tudíž rozhodnutí toto na mylném právním názoru a bylo je proto jako nezákonné zrušiti (§ 7 zák. o ss).

Č. 1282.

Schválení prodeje pozemku na Slovensku: Výše ceny tržové nemůže sama o sobě býti zákonným důvodem k odepření souhlasu s prodejem nemovitosti podle zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. a min. nař. ze dne 12. ledna 1919 č. 11 Ú. N.

(Nález ze dne 5. dubna 1922 č. 4781.)

Věc: Ondřej a Marie K. v K. (adv. Dr. Zd. Uhlíř z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran odepření schválení zcizení nemovitosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

Podle § 6 nař. ministra pro správu Slovenska ze dne 12. ledna 1919 č. 11 Ú. N., kterým se provádí předpis § 4 zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n., může příslušný úřad odepřít souhlas ke zcizení nemovitosti na Slovensku, jestliže zcizení to odporuje všeobecným zájmům československého státu. Při tom pak uvádí nařízení to v odst. 2 § 6 jednotlivé okolnosti, jichž má úřad dbáti při šetření, zdali tu jde o jednání odporující všeobecným zájmům státním.

Zmíněné ustanovení § 6 rovněž jako rámcové ustanovení § 4 téhož zákona jest mimořádným, přechodným omezením zásadní disposiční a smluvní volnosti jednotlivcovy a dlužno proto předpis tento jako výjimečné ustanovení vykládati restriktivně.

Podle znění a podle celé intence jak zákona z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n., tak ministerského nařízení ze dne 12. ledna 1919 č. 11 Ú. N. jest pro rozhodující úřad jedině a výlučně směrodatným ohled na všeobecné státní zájmy; tento ohled právě tvoří hranice, ve kterých se může úřad správní, když rozhoduje o tom, má-li býti souhlas udělen či odepřed, pohybovati. Jestliže úřad tyto hranice překročí, pak ovšem má strana právo k stížnosti, poněvadž je tím zasaženo do její zásadní svobody disposiční a smluvní.

Stížnost také vývody svými takový zásah tvrdí a namítá, že důvod, kterého žalovaný úřad pro odepření schválení použil, není správný, pokud

se týče, že není založen na dostatečném šetření. Tím stížnost dovozuje, že tu není takových momentů, z nichž by se dalo usuzovati, že zcizovací jednání, o které tu jde, odporuje všeobecným zájmům státním.

Žal. úřad potvrdil rozhodnutí nižší stolice, poukávav prostě na ustanovení § 6 zmíněného min. nařízení a doloživ, že souhlas se zcizením byl odepřen zejména, aby zabráněno bylo lichvě s nemovitostmi. Z odůvodnění toho plyne, že žal. úřad stejně jako úřad, jenž rozhodl v I. instanci, vychází ze skutkového předpokladu, že cena mezi stranami smluvená za nemovitosti st-lům prodané je přemrštěná, a vychází z právního názoru, že zcizení nemovitosti za cenu přemrštěnou jest v odporu se všeobecnými zájmy státními.

Názor ten není správný. Výše ceny tržové dotýká se dojista v první řadě zájmů smluvních stran, tedy zájmů individuálních a soukromých, nikoli však bez dalšího všeobecných zájmů státních. Nelze ovšem zásadně vyloučiti, že by výše požadované ceny tržové nemohla ve spojení s jinými momenty skutkovými zakládati zákonný důvod pro odepření souhlasu ke zcizení, jinak řečeno, nelze tvrditi, že by moment výše ceny ležel úplně mimo ony hranice, jimiž je volné uvážení úřadů při udělování souhlasu omezeno.

Avšak výše ceny nemůže již sama o sobě býti zákonným důvodem k odepření souhlasu, neboť nepřistupují-li k tomu jiné závažné momenty, nemůže tato okolnost sama o sobě ohrožovati všeobecné zájmy státní.

Podle obsahu správních spisů nebyly však zjištěny žádné jiné okolnosti, které by ve spojení s výší ceny tržové mohly odůvodňovati úsudek, že by prodej, o nějž jde, ohrožoval všeobecné zájmy státní a tudíž jim odporoval.

Jestliže se tedy žal. úřad odvolal k odůvodnění svého rozhodnutí prostě na znění § 6 cit. min. nařízení a jinak doložil jenom, že má býti bráněno lichvě s nemovitostmi, čímž patrně poukázati chtěl jediné na nepřiměřenou cenu, pak vycházel z právního názoru, že zcizovací jednání je v odporu se všeobecnými zájmy státu, jestliže nemovitost prodávána je za cenu, kterou úřad pokládá za nepřiměřeně vysokou, byť i nabyvatel nemovitosti cenu tu za přiměřenou uznával.

Názor ten je však, jak shora doličeno, nesprávný, výrok žal. úřadu, založený na tomto nesprávném právním názoru, odporuje zákonu a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss.

Č. 1283.

Obecní statek: * Předpisy § 9 zák. ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. vztahují se jen na kmenové jmění obecní, které až do účinnosti zákona bylo obecním statkem.

(Nález ze dne 6. dubna 1922 č. 1008.)

Věc: Obec Vosek proti zemskému správnímu výboru v Praze stran pronájmu obecních pozemků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní výbor ve Voseku usnesl se dne 10. srpna 1919 propachtovati veřejně dražbou pole a luka obecního majetku na šesti-